

1. Prologi Heräsin ovikellon soittoon, jota seurasi kahden koiran haukahdukset. Kuulin veljeni Niklaksen matalan ärähdyksen: "Kuonot umpeen!" ja haukku lakkasi ennenkuin ulko-ovi avautui. Käännyin selälleni ja availllessani silmiäni kuulin jonkun pyytävän veljeni allekirjoitusta ja sitten ovi sulkeutui. Pihalla käynnistyi auto, joka ajoi pois ja rauha palasi. Lojuin hetken vielä sängyssäni kiskotellen ja kuunnellen veljeni puuhia keittiössä, mutta kun kahvin aromi kulki nenääni, niin nousin ylös ja puin ylleni aamutakkini. Avattuani huoneeni oven kohtasin kaksi ruskeaa silmäparia, jotka tuijottivat minua lattian tasosta. "Huomenta haukkulaiset", lausahdin koirille ja soin niille rapsutukset, joiden jälkeen suuntasin keittiöön koirat perässäni. "Huomenta", toivotin veljelleni, joka istui keittiön pöydän ääressä, edessään kahvikuppi ja lehti, jota hän ilmeisestikin oli lukemassa. Tai oli ollut, sillä nyt hänen mielenkiintonsa oli paksussa kirjekuoressa, jota hän hypisteli sormissaan. "Mikä tuo on?" Kysyin häneltä asettuessani pöydän toisella puolella olevalle sohvalle. "Vaikuttaa kutsulta", Niklas vastasi ja seurasi paljon puhuvalla katseellaan kissaani, joka kulki parhaillaan pöydän poikki jättäen sanomalehteen märkien tassujensa jäljet. Sitten se hyppäsi viereeni istumaan ja loi Niklakseen niin tympeän ilmeen, etten voinut muuta kuin nauraa. "Koskahan teidän kahden suhde muuttuu sietämisestä pitämiseksi?" Pohdin ääneen, mihin Niklas vastasi tuttuun tapaansa, että ei koskaan, sillä hän ei ollut kissaihmissä ja sieti kissaani vain siksi, että se oli minun, ja minua hän sieti taas siksi, kun olin hänen rakas pikkusiskonsa. Niklaksen viimeiset sanat koskettivat sydäntäni ja tunsin jälleen kiitollisuutta siitä, että minulla oli hänet isoveljenäni ja että meidän kahden välinen suhde oli vahva. Niin vahva, että kun kotileikki entisen poikaystäväni kanssa päättyi ja olin liian ylpeä palataakseni lapsuudenkotiimme asumaan, niin Niklas oli tarjonnut minulle väliaikaista kimppa-asumista talossaan. Tosin tuo väliaikaisuus oli kestänyt jo useamman vuoden eikä sen loppumisesta puhunut kumpikaan. Vaimea rapina palautti huomioni kirjekuoreeseen ja näin Niklaksen ottavan kuoresta esiin taitellun, juhlallisen näköisen paperiarkin. Hän oikoi sen ja ja silmäili sitä vaiti. "We request", hän aloitti arkin lukemisen ääneen, "the honor of Your, Niklas Langdall and avec, presence at the marriage of our children Sofi Brun and Alex Kanto at the Hall of Brun, Saturday the Fifteenth of May, Five o'clock in the evening." Minulta meni hetki, ennenkuin ymmärsin, mitä Niklas oli juuri lukenut ja sitten lausahdin: "Vau. Alex on siis saamassa Sofin itselleen." "Siltä näyttää", Niklas lausahti ja tutki eleettömästi kutsun liitteitä. Tunsin iloa veljeni armeijakaverin puolesta, sillä siitä lähtien, kun Alex oli ollut opiskelemassa Irlannissa ja kohdannut Sofin, niin hän oli ollut mennyttä miestä. Eikä se ollut mikään ihme, sillä tavattuani Sofin, uskoin tavanneeni enkelin, niin sydämellinen ja kaunis nainen hän oli. Saatoin vain kuvitella, kuinka kaunis hääpari Alex ja Sofi tulisivat olemaan. "Lilja on varmasti innoissaan, kun pääsee kanssasi häihin", lausahdin tutkiessani kutsua, joka oli kirjoitettu käsin, vesileimatulle paperille. "Kuinka niin?" Niklas ihmetteli kaataessaan lisää kahvia kuppiinsa. "No hänhän rakastaa juhlia", vastasin sorauttamalla rakastaa-sanan r-kirjainta, kuten Liljalla oli tapana tehdä. "Niin varmasti", Niklas vastasi katseensa jo sanomalehdessä, "mutta hän on kesän Lapissa töissä." Olin aikeissa sanoa, että kyllä Lilja varmasti saisi vapaan viikonlopun häiden takia, mutta tapa, jolla veljeni leuat olivat kiristyneet, kehotti minua unohtamaan sanani, ja kenties myös Liljan. Mikä ei kyllä surettanut minua lainkaan, sillä en ollut alunperinkään pitänyt Liljasta, joka oli kiehnännyt veljeni kannoilla siitä lähtien, kun hän oli päässyt Ilmavoimien taitolento-osastoon. Veljeni tuijotus herätti minut ajatuksistani ja katsoin häntä kysyvästi. "Niin, että lähdetkö sä?" Hän kysyi, mutta minulla ei ollut aavistustakaan, mihin hän kysyi minun lähtevän, joten vastasin kysyen: "Niin minne?" "No Alexin häihin tietysti", Niklas täsmensi ja pyöräytti silmiään. Omat silmäni puolestaan laajenivat teevadeiksi ja kiljahdin riemuissani, "Kyllä!" Ja samassa päähäni iski ajatus: Mulla ei ole mitään päälle pantavaa.